

GELUID

Le Clan Des Guimauves

Zo nu en dan ontvangen we een album waar we ettelijke keren gefascineerd naar luisteren zonder enig idee te hebben wat we ermee aan moeten. Hokjes zijn bij dit soort platen niet relevant. Vergelijkingen met andere artiesten zijn nauwelijks te maken, en als er al namen zouden zijn, schieten ze ons niet te binnen. Zo’n plaat is dit ‘Le Clan Des Guimauves’ van de in Genève geboren Anthony Cedric Vuagniaux. Zijn naam is nauwelijks uit te spreken, wat wel past bij de bevreemdende composities die hij in elkaar heeft geknutseld. Sinds zijn zesde is hij gefascineerd door oude elektronische machines en etnische instrumenten, waar hij soundtracks mee maakt. Ondertussen is hij wat ouder (°1977) en manifesteert hij zich als voice-over in Zwitserse bioscopen, componist, multi-instrumentalist en muzikant. Sinds 2010 brengt hij platen uit en werkt hij samen met iedereen die er toe doet in de meer experimentele of cinematografische scene van Zwitserland. Hij is er fier op dat er geen samples zijn gebruikt voor het creëren van zijn albums, wat te horen aan de ingewikkelde, gelaagde stukken geen sinecure is. Hier en daar duikt een beetje een **Ennio Morricone**-gevoel op, al is ‘s mans aandachtspanne voor een bepaald stuk, noot of melodie niet echt groot te noemen. Volgens Vuagniaux vertellen de veertien stukken over een bende buitenaardse zigeuners die per ongeluk op onze planeet zijn beland. Met hun enorme neus en zeven vingers aan hun linkervoet zijn ze op zoek naar vrijheid. We geloven de man op zijn woord en luisteren nogmaals gefascineerd naar zijn bizarre plaat.

tekst:
Patrick Bruneel

beeld:
AnthonyCedricVuagn_LeClanDesGuimauves

geplaatst:
di 6 jan 2015

Nog meer nieuws krijgen over muziek en kunst?

Schrijf je in op de Gonzo (circus)-nieuwsbrief!

Naam

E-mailadres